

Zbor

Gabriela

Ascult la glasul care dinlăuntru-mi vine
deși nu-i vocea care-o port,
vorbește-ncet, șoptit, doar pentru mine,
însă ce spune nu socot.

Se aud cântări și vise , rugă, porunci anume,
dar cum să-i spun eu sufletului să-mi urmeze pasul
când numai fluturi cad din clipe fără nume
și fără să-nțeleg, iubirii îi știu glasul.

Dar nu, el doar aruncă sec cuvintele în mine
albe năluci ca niște pietre care cad,
făcându-mă în zborul
îndrăzneț spre mâine,
al meu dușman, nebun cu ochi de jad.

Nu s-au ivit în mine muguri de dorință
graiul lăuntric să-l ascult,
căci frunza libertății mi-e ființă
și simt în vene al vieții tumult.

Rămân la modul imperfect
cu gândul fără limite sau nume,
fără nimic palpabil și nimic concret
cu sufletul în alb înrourat pe astă lume.

Cu soarta, file colorate scrise-n pumn... destin
și-un nume vieții dat într-un salon select,
fără nimic, fără sclipiri, fără festin
doar zborul... atâta doar și e perfect.